

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

נזיר-שני נזירים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
מימרא													
שני נזירים, שאמר להן אחד ראיתי אחד מכם שנטמא ואיני יודע איזה מכם, מגלחין ומביאין קרבן טומאה וקרבן טהרה, ואומר: אם אני הוא טמא - קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך, ואם אני הוא טהור - קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך													ג
וסופרין שלשים יום ומביאין קרבן טהרה, ואומר: אם אני הוא הטמא - קרבן טומאה שלי וקרבן טהרה שלך, וזה קרבן טהרתי, ואם אני הוא טהור - קרבן טהרה שלי וקרבן טומאה שלך, וזה קרבן טהרתך.													ג
שני נזירים, שאמר להם ראיתי אחד מכם שנטמא ואיני יודע איזה מכם	קתני:												ג
ואמאי? כל ספק טומאה ברשות היחיד מהיכא ילפינן לה? מסוטה, מה סוטה בועל ונבעלת, אף כל ספק טומאה ברה"י כגון דאיכא בי תרי, אבל הכא שני נזירים והאי דקאי גביהון הא תלתא, הוה ליה ספק טומאה ברשות הרבים, וכל ספק טומאה ברשות הרבים - ספיקו טהור													ג
באומר ראיתי טומאה שנזרקה ביניכם.	רבה בר רב הונא:												ג
דיקא נמי	רב אשי:												ג
ואיני יודע איזה מכם	דקתני:												ג
שמע מינה.													ג
מגלחין ומביאין.													ג
ואמאי? דילמא לאו טמאין אינון וקעביד הקפה													ג
באשה וקטן.	שמואל:												ג
ולוקמא בגדול, והקפת כל הראש לא שמה הקפה													ג
מדלא מוקים לה הכי, שמע מינה קסבר שמואל: הקפת כל הראש שמה הקפה.													ג
מר זוטרא מתני לה להא שמעתא דשמואל אסיפא:	[מר זוטרא]												ג
נזיר שהיה טמא בספק ומוחלט בספק, אוכל בקדשים לאחר ששים יום ומגלה ד' תגלחות	[סיפא]												ג
והא קעביד הקפה													ג
באשה וקטן.	שמואל:												ג
המקיף את הקטן - הרי הוא חייב.	רב הונא:												ג
רב אדא בר אהבה לרב	רב אדא בר אהבה לרב הונא:												ג
וידרך מאן מגלח להון?													ג
חובה.	אמר ליה: [רב הונא]												ג
תקברינן חובה לבניה.													ג
כולהו שני דרב אדא בר אהבה לא אקיים ליה זרעא לרב הונא.													ג
מכדי תרוייהו סבירא הקפת כל הראש שמה הקפה, במאי קמיפלגי?													ג
(ויקרא יט) לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחתו את פאת זקנך - כל שיש לו השחתה יש לו הקפה, והני נשי הואיל וליתנהו בהשחתה ליתנהו נמי בהקפה	רב הונא סבר:												ג
אחד המקיף ואחד הניקף במשמע, ואיתקש מקיף לניקף, כל היכא דניקף מיחייב מקיף נמי מיחייב, והאי קטן הואיל והוא גופיה לאו בר עונשין הוא דמיחייב, מקיף נמי לא מיחייב.	רב אדא בר אהבה סבר:												ג
לימא, הקפת כל הראש תנאי היא													ג
(ויקרא יד) ראשו - מה תלמוד לומר? לפי שנאמר לא תקיפו פאת ראשכם, יכול אף מצורע כן? ת"ל: ראשו	דתנו רבנן:												ג
ראשו - מה ת"ל? לפי שנאמר גבי נזיר (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו, יכול אף נזיר מצורע כן? ת"ל: ראשו	ותנאי אידך:												ג
מאי לאו תנאי היא													ג

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נזיר-שני נזירים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
הקפת כל הראש לא שמה הקפה, וכי אתא קרא - למידחי את לא תעשה ועשה	למ"ד מנזיר, קסבר:											⚡	◇
הקפת כל הראש שמה הקפה, וכי אתא קרא - למידחי לאו גרידא	ואידך סבר:											⚡	◇
דכ"ע - הקפת כל הראש לא שמה הקפה, וכי אתא קרא - כגון שהקיף ולבסוף גילה, כיון דאילו גלחיה בחד זימנא לא מיחייב, כי הקיף ולבסוף גילה נמי לא מיחייב.	רבא:											!	◇
ומי כתב קרא הכי?												⚡	
כל מקום שאתה מוצא עשה ול"ת, אם אתה יכול לקיים את שניהם - מוטב, ואם לאו - יבוא עשה וידחה את ל"ת	והאמר ריש לקיש:											⚡	◇
אלא, דכ"ע - הקפת כל הראש שמה הקפה.												!	◇
ומאן דמוקים לקרא למידחי ל"ת ועשה, לאו גרידא מנליה?												⚡	◇
יליף מגדילים, דאמר קרא: (דברים כב) לא תלבש שעטנו												!	◇
לא תלבש שעטנו - הא גדילים תעשה לך מהם.	ותניא:											■	!
ומאן דנפקא ליה מראשו, מ"ט לא נפקא ליה מגדילים?												⚡	◇
לכדרבא הוא דאתא:	אמר לך:											!	
כתיב: (במדבר טו) ונתנו על ציצית הכנף, מין כנף פתיל תכלת, וכתיב: (דברים כב) צמר ופשתים יחדו, הא כיצד? צמר ופשתים - פוטרים בין במינן בין שלא במינן, שאר מינין - במינן פוטרינן, שלא במינן אין פוטרינן.	דרבא רמי:											■	!
והאי תנא דמפיק לראשו ללאו גרידא, דאתי עשה ודחי את לא תעשה ועשה מנלן?												⚡	◇
נפקא ליה מזקנו												!	
זקנו - מה ת"ל? לפי שנא' (ויקרא כא) ופאת זקנם לא יגלחו, יכול אף כהן מצורע כן? ת"ל: זקנו.	דתניא:											■	!
ומאן דמפיק ליה לראשו לעשה ולא תעשה, לילף מזקנו												⚡	
וליתעמיך, דקיימא לן בעלמא דלא אתי עשה ודחי את ל"ת ועשה, לילף מכהן דדחן												⚡	!
אלא מכהן לא ילפינן, מה לכהן שכן לאו שאינו שוה בכל, נזיר מכהן נמי לא יליף, שכן לאו שאינו שוה בכל.												!	◇
ומאן דמוקים להאי ראשו בנזיר, למה לי זקנו?												⚡	◇
מיבעי ליה לכדתניא:												!	
זקנו - מה ת"ל? לפי שנאמר ופאת זקנם לא יגלחו, יכול אף כהן מצורע כן? ת"ל: זקנו.	[דתניא]											■	!
ומנלן דבתער?												⚡	
ופאת זקנם לא יגלחו - יכול אף גילחו במספרים יהא חייב? ת"ל: ולא תשחית אי לא תשחית, יכול ליקטן במלקט וברהיטני חייב? ת"ל: ופאת זקנם לא יגלחו, איזו גילוח שיש בו השחתה? הוי אומר: זה תער.	[דתניא]											!	■
ומאן דמפיק ליה להאי ראשו ללאו גרידא, למה לי למיכתב ראשו ולמה לי למיכתב זקנו? משמע למידחי לאו גרידא, ומשמע למידחי ל"ת ועשה, הילכך שקול הוא ויבואו שניהן												⚡	◇
כהן מנזיר לא יליף - שכן ישנו בשאלה, נזיר מכהן לא יליף - שכן לאו שאינו שוה בכל, ובעלמא לא ילפינן מנייהו, משום דאיכא למיפרך, כדאמרן.												!	◇
מיקל אדם כל גופו בתער.	רב:											■	◇
המעביר בית השחי ובית הערוה - הרי זה לוקה	מיתבי:											⚡	◇
הא בתער, הא במספרים.												!	◇
והא רב נמי בתער קאמר												⚡	◇
כעין תער.												!	◇

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נח
נזיר-שני נזירים													
מימרא													
המעביר בית השחי ובית הערוה - לוקה.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:												נח:
העברת שיער אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים	מיתיבי:												נח:
מאי לוקה נמי דקאמר? מדרבנן.													נח:
המעביר בית השחי ובית הערוה - לוקה משום (דברים כב) לא ילבש גבר שמלת אשה.	איכא דאמרי- ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן:												נט.
העברת שיער אינה מדברי תורה אלא מדברי סופרים	מיתיבי:												נט.
הוא דאמר כי האי תנא													נט.
המעביר בית השחי ובית הערוה - הרי זה עובר משום, לא ילבש גבר שמלת אשה.	דתניא:												נט.
ותנא קמא, האי לא ילבש גבר מאי דריש ביה?													נט.
מיבעי ליה לכדתניא:													נט.
(דברים כב) לא יהיה כלי גבר על אשה - מאי תלמוד לומר? אם שלא ילבש איש שמלת אשה ואשה שמלת איש, הרי כבר נאמר תועבה היא, ואין כאן תועבה אלא, שלא ילבש איש שמלת אשה וישב בין הנשים, ואשה שמלת איש ותשב בין האנשים	[תניא]												נט.
מנין שלא תצא אשה בכלי זיין למלחמה? ת"ל: לא יהיה כלי גבר על אשה, ולא ילבש גבר שמלת אשה - שלא יתקן איש בתיקוני אשה.	רבי אליעזר בן יעקב:												נט.
בנזיר מותר.	רב נחמן:												נט.
ולית הילכתא כוותיה.													נט.
חזינא ליה לרבי יוחנן דלית ליה	רבנן לר"ש בר אבא:												נט.
מחמת זקנה נשרו.	אמר להון: [ר"ש בר אבא]												נט.
ההוא דאיתחייב נגידא קמיה דרבי אמי, איגלאי בית השחי חזייה דלא מגלה													נט.
שיבקה, דין מן חבריא הוא.	אמר להון רבי אמי:												נט.
מהו לגלח?	בעא מיניה רב מרבי חייא:												נט.
אסור.	[רבי חייא]												נט.
והא קא גדל	אמר ליה: [רב]												נט.
בר פחתי, זמן יש לו, כל זמן שהוא גדל נושר.	א"ל: [רבי חייא]												נט.
מהו לחוך?	בעא מיניה רב מרבי חייא:												נט.
אסור.	א"ל: [רבי חייא]												נט.
בגדו, מהו?	[רב מרבי חייא]												נט.
מותר.	א"ל: [רבי חייא]												נט.
בתפלה בבגדו, מאי?	איכא דאמרי, בעא מיניה: [רב מרבי חייא]												נט.
אסור.	א"ל: [רבי חייא]												נט.
ולית הילכתא כוותיה.													נט.
מת אחד מהן - אמר ר' יהושע: יבקש אחד מן השוק שידור כנגדו בנזיר, ואומר: אם טמא הייתי הרי אתה נזיר מיד, ואם טהור הייתי הרי אתה נזיר אחר שלשים יום, וסופרין שלשים ומביאין קרבן טומאה וקרבת טהרה, ואומר: אם אני הוא הטמא - קרבן טומאה שלי וקרבת טהרה שלך, ואם אני הוא הטהור - קרבן טהרה שלי וקרבת טומאה בספק, וסופרים שלשים יום ומביאין קרבן טהרה, ואומר: אם אני הטמא - קרבן טומאה שלי וקרבת טהרה שלך, וזה קרבן טהרה, ואם אני הוא הטהור - קרבן טהרה שלי וקרבת טומאה בספק, וזהו קרבן טהרה.	[רבי יהושע]												נט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ
נזיר-שני נזירים																					
מימרא																					
ומי שומע לו שידור כנגדו בנויך אלא, מביא חטאת העוף ועולת בהמה, ואומר: אם טמא הייתי - החטאת מחובתי והעולה נדבה, ואם טהור הייתי - העולה מחובתי והחטאת מספק, וסופר שלשים יום ומביא קרבן טהרה, ואומר: אם טמא הייתי - העולה הראשונה נדבה וזו חובה, ואם טהור הייתי - העולה הראשונה חובה וזו נדבה וזו שאר קרבני.	אמר לו בן זומא:																				
נמצא זה מביא קרבנותיו לחצאים	רבי יהושע:																				
אבל הודו לו חכמים לבן זומא.	[חכמים]																				
וליתני																					
לא אמר ר' יהושע אלא לחדד בה את התלמידים.	רב יהודה אמר שמואל:																				
מאי ליעביד ליה רבי יהושע לדקיה דלא ליסרו?	רב נחמן:																				
נזיר שהיה טמא בספק ומוחלט בספק, אוכל בקדשים אחר ששים יום, ושונה יין ומטמא למתים אחר מאה ועשרים יום, שתגלחת הנגע דוחה תגלחת הנזיר בזמן שהוא ודאי, אבל בזמן שהוא ספק אינו דוחה.																					
בד"א - בניירות מועטת, אבל בניירות בת שנה - אוכל בקדשים לאחר שתי שנים, ושונה יין ומיטמא למתים לאחר ארבע שנים	תנא:																				
ומגלה ארבע תגלחיות, תגלחת ראשונה - מביא צפורים וחטאת העוף ועולת בהמה, שניה - מביא חטאת העוף ועולת בהמה, שלישית - מביא חטאת העוף ועולת בהמה, רביעית - מביא קרבן טהרה.	ותני עלה:																				
תגלחת ראשון - מביא וכו'	אמרת:																				
ממה נפשך שפיר קמייתי																					
דאי ודאי מצורע הוא ולא טמא הוא - ציפורין חובתו, וחטאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה היא נדבה, ולגלחו תוך שבעה אי אפשר דדילמא לאו מוחלט הוא, ורחמנא אמר: (במדבר ו) תער לא יעבור על ראשו עד מלאות																					
ואי לאו מצורע ודאי הוא טמא - חטאת העוף חובתו, וציפורין אבראי קא מתעבדין ולא הוי חולין בעזרה, ועולת בהמה היא נדבה																					
ואי לאו מצורע הוא ולא טמא הוא - ציפורין אבראי קא מתעבדין, חטאת העוף לקבורה, עולת בהמה היא חובתו.																					
והא בעי אשם																					
רבי שמעון היא																					
מייתי ומתני.	דאמר: [רבי שמעון]																				
תגלחת שניה ושלשית - ציפורין לא צריך דהא עביד, מאי איכא? דילמא ודאי מוחלט הוא, הדא לספק ספרו, והדא לספק טומאתו.																					
תגלחת רביעית - מביא קרבן טהרה ומתני דאי ודאי נזיר הוא - עולה הראשונה חובה וזו נדבה, ואם טמא ומוחלט הוא - עולה הראשונה נדבה וזו חובה וזו שאר קרבנו.																					
טמא ספק ומוחלט ודאי - אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים, ושונה יין ומיטמא למתים לאחר ששים ושבעה ימים																					
מוחלט ספק וטמא ודאי - אוכל בקדשים לאחר שלשים ושבעה ימים, ושונה יין ומיטמא למתים לאחר שבעים וארבעה ימים																					
טמא ודאי ומוחלט ודאי - אוכל בקדשים לאחר שמונה ימים, ושונה יין ומיטמא למתים לאחר ארבעים וארבעה ימים.																					
נזיר טהור ומצורע, מהו שיגלח תגלחת אחת ועולה לו לכאן ולכאן?	שאלו תלמידיו את ר' שמעון בן יוחאי:																				
אינו מגלח.	אמר להן: [רבי שמעון בן יוחאי]																				
למה?	אמרו לו: [תלמידיו]																				
אילו זה לגדל זה לגדל, וזה להעביר וזה להעביר - יפה אתם אומרים, עכשיו נזיר להעביר, ומצורע לגדל.	אמר להן: [רבי שמעון בן יוחאי]																				

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
נזיר-שני נזירים											
מימרא											
ולא תעלה לו לימי חלוטו, ותעלה לו לימי ספרן										◊	ס.
אילו זה לפני זריקת דמים וזה לפני זריקת דמים - יפה אתם אומרים, אלא מצורע לפני זריקת דמים, ונזיר לאחר זריקת דמים.									!		ס.
ולא תעלה לו לימי צרעתו ונזירותו, ותעלה לו לימי צרעתו וטומאתו										◊	ס.
אילו זה לפני ביאת מים וזה לפני ביאת מים - יפה אתם אומרים, אלא טמא לאחר ביאת מים, מצורע לפני ביאת מים.									!		ס.
יפה אמרת שלא תעלה לו לימי ספרו ולנזירותו, ותעלה לו לימי חלוטו וטומאתו, דוה לגדל וזה לגדל הוא										◊	ס.
נזיר טהור והוא מצורע - זה לגדל וזה להעביר, ואם נזיר טמא והוא מצורע - זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים.										◊	ס.
זה לפני ביאת מים וזה לאחר ביאת מים, זה לפני זריקת דמים וזה לאחר זריקת דמים.										◊	ס.א.
שתגלחת הנגע וכו'.										◻	ס.א.
הני ארבע תגלחיות דקאמר, משום מצוה או משום אעבורי שיער טומאה?										◊	ס.א.
למאי נפקא מינה?										◊	ס.א.
לעבורי בנשא, אי אמרת משום מצוה - לעבורי בנשא לא, ואי אמרת משום אעבורי שיער טומאה - אפילו סכיה נשא נמי										◊	ס.א.
מאי?										◊	ס.א.
ומגלה ארבע תגלחיות										◊	ס.א.
אי סלקא דעתך משום עבורי שיער טומאה, אפילו בשלש נמי סגיא ליה שמע מינה משום מצוה, שמע מינה.										◊	ס.א.
הדרן עלך שני נזירים.											

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

challenge-קושיא ⚡
 ^ **question-שאלה**
 ! **answer-תירוץ**
 ■ **proof-ראיה**

מקרא-key:



נזיר-הכותים אין להם		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכותים אין להם נזירות.												■	סא. מ
נשים ועבדים יש להן נזירות.												■	סא. מ
חומר בנשים מבעבדים, שהוא כופה את עבדו ואינו כופה את אשתו.												■	סא. מ
הכותים אין להם נזירות	קתני:											■	סא. ג
מנא הני מילי?											^		סא. ג
(במדבר ו) דבר אל בני ישראל - ולא לעובדי כוכבים, ואמרת אליהם - לרבות את העבדים.	דתנו רבנן:											!	סא. ג
למה לי קרא? האמרת: כל מצוה שהאשה חייבת בה - עבד חייב בה												?	סא. ג
שאני הכא, דאמר קרא: (במדבר ל) לאסור איסר על נפשו, במי שנפשו קנויה לו, יצא עבד שאין נפשו קנויה לו, הואיל ואין נפשו קנויה לו - אימא גבי נזיר נמי לא, קמשמע לן.	רבא:											!	סא. ג
דבר אל בני ישראל - ולא לעובדי כוכבים.	אמר מר:											■	סא. <
וכל היכא דכתיב ישראל עובדי כוכבים לא? והא גבי ערכין, דכתיב: (ויקרא כז) דבר אל בני ישראל												?	סא. ג
בני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין, יכול לא יהו נערכין? ת"ל: איש	ותניא:											■	סא. ג
שאני הכא, דאמר קרא: (במדבר ו) לאביו ולאמו לא יטמא, במי שיש לו אב, יצא עובד כוכבים שאין לו אב.												!	סא. ג
למאי?												^	סא. ג
אילימא לענין ירושה												!	סא. ג
עובד כוכבים יורש את אביו דבר תורה, שנאמר: (דברים ב) כי ירושה לעשו נתתי את הר שעיך	והא"ר חייא בר אבין א"ר יוחנן:											■	סא. ג
אלא, במי שמוזהר על כיבוד אביו.												!	סא. ג
מי כתיב כבוד אביך גבי נזיר?												?	סא. ג
אלא, אמר קרא: לאביו ולאמו לא יטמא, במי שיש לו טומאה, יצא עובד כוכבים שאין לו טומאה.												!	סא. ג
מנלן דלית להו טומאה?												?	סא. ג
דאמר קרא: (במדבר יט) ואיש אשר יטמא ולא יתחטא ונכרתה הנפש ההיא מתוך הקהל, במי שיש לו קהל, יצא זה שאין לו קהל.												!	סא. ג
ממאי? דלמא כרת הוא דלא מיחייב, אבל איטמויי מיטמן												?	סא. ג
אמר קרא: (במדבר יט) והזה הטהור על הטמא, כל שיש לו טהרה יש לו טומאה, וכל שאין לו טהרה אין לו טומאה.												!	סא. ג
ואימא: טהרה הוא דלא הויא ליה, טומאה הויא ליה												?	סא. ג
א"ק: ואיש אשר יטמא ולא יתחטא.												!	סא. ג
שאני הכא, דא"ק: (ויקרא כה) והתנחלתם אותם לבניכם אחרים, כל שיש לו נחלה יש לו טומאה, וכל שאין לו נחלה אין לו טומאה.	רב אחא בר יעקב:											!	סא. ג
אי הכי, עבדים נמי לא												?	סא. ג
בשלמא גבי ערכין שנאמר (ויקרא כ"ז) בני ישראל - בני ישראל מעריכין ואין העובדי כוכבים מעריכין, יכול לא יהו נערכין? ת"ל: איש, הכא - בני ישראל נזירין ומביאין קרבן ואין העובדי כוכבים נזירין ומביאין קרבן, יכול אף לא יהו נזירין כלל? ת"ל: איש.	אלא אמר רבא:											!	סא. ג
אי משום קרבן, לאו מהכא נפקא ליה אלא מהתם:	אמר:											!	סא. ג
לעולה - פרט לנזירות, דברי ר' יוסי הגלילי.	[תניא][ריה"ג]											■	סא. ג
אימא: בני ישראל נזירין נזירות עולם ואין העובדי כוכבים נזירים נזירות עולם, יכול לא יהו נזירים? תלמוד לומר: איש:												?	סא. ג

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מבאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

נזיר-הכותים אין להם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מי כתיב נזיר עולם?	רבי יוחנן:											!	◇	סא:	
אימא: בני ישראל מדיין בניהם בנויר ואין העובדי כוכבים מדיין בניהם בנויר, יכול לא יהו נזירים? ת"ל: איש												ז	◇	סא:	
הלכה היא בנויר.	האמר רבי יוחנן:											!	◇	סא:	
אימא: בני ישראל מגלחין על נזירות אביהן ואין העובדי כוכבים מגלחין על נזירות אביהן יכול לא יהו נזירין? ת"ל: איש												ז	◇	סא:	
הלכה היא בנויר.	האיתמר, א"ר יוחנן:											!	◇	סב:	
אי הכי (ויקרא כז) איש כי יפליא נדר בערכך, בערכין למה לי? מכדי האיתקש ערכין לנדרים, דאמר קרא: איש כי יפליא נדר בערכך, והתניא גבי נדרים:												ז	◇	סב:	
איש - מה ת"ל? (ויקרא כב) איש איש - לרבות את העובדי כוכבים שהן נודרים נדרים ונדבות כישראל	[תניא]											■	◇	סב:	
איש כי יפליא בערכין למה לי?												ז	◇	סב:	
אלא האי איש מיבעי ליה: לאיתויי מופלא סמוך לאיש.												!	◇	סב:	
הניחא למ"ד: מופלא סמוך לאיש דאורייתא, אלא למ"ד: דרבנן, איש כי יפליא למה לי?												ז	◇	סב:	
לאיתויי מופלא סמוך לאיש דעובד כוכבים.												!	◇	סב:	
הניחא למאן דאמר: בני ישראל נערכין ואין העובדי כוכבים נערכין, יכול לא יהו מעריכין? תלמוד לומר: איש - שפיר, אלא למ"ד: בני ישראל מעריכים ואין העובדי כוכבים מעריכים, יכול לא יהו נערכין? תלמוד לומר: איש, אפי' תינן בן חדש בר עירוכי הוא, כי יפליא למה לי?												ז	◇	סב:	
לאיתויי עובד כוכבים גדול, דאע"ג דגדול הוא אינו יודע להפלות.	רב אדא בר אבהו:											!	◇	סב:	
אלא כי יפליא דכתב רחמנא גבי נזירות למה לי? מכדי האיתקש נזירות לנדרים, כי יפליא למה לי?												ז	◇	סב:	
לאיתויי ידים שאינן מוכיחות												!	◇	סב:	
ידים שאינן מוכיחות - אביי אמר: הויין ידים	דאיתמר: [אביי]											■	!	◇	סב:
לא הויין ידים.	רבא:											■	!	◇	סב:
לאביי ניהא, אלא לרבא מאי איכא למימר?												ז	◇	סב:	
אלא כי יפליא מיבעי ליה לכדברי טרפון												!	◇	סב:	
אין אחד מהן נזיר, לפי שלא ניתנה נזירות אלא להפלאה.	דתניא, רבי יהודה אומר משום רבי טרפון:											■	!	◇	סב:
הניחא לרבי טרפון, אלא לרבנן מאי איכא למימר?												ז	◇	סב:	
אלא מיבעי ליה לכדתניא:												!	◇	סב:	
היתר נדרים פורחין באויר, ואין להן על מה שיסמוכו	[דתניא] [ת"ק]											■	!	◇	סב:
יש להם על מה שיסמוכו, שנא': (ויקרא כז) איש כי יפליא, (במדבר ו) כי יפליא שתי פעמים, אחד הפלאה לאיסור, ואחד הפלאה להיתר.	רבי אליעזר:											■	!	◇	סב:
חומר בעבדים מבנשים: שהוא מפר נדרי אשתו, ואינו מפר נדרי עבדו - הפר לאשתו - הפר עולמית, הפר לעבדו - יצא לחירות ומשלים נזירותו.													■	◇	סב:
למה רבו כופו לנזירות, אבל לא לנדרים ולערכין.	ת"ר:												■	◇	סב:
מאי שנא גבי נזיר דאמר רחמנא: (במדבר ל) לאסור איסר על נפשו, במי שנפשו קנויה לו, יצא עבד שאין נפשו קנויה לו, אי הכי, אפילו גבי נדרים נמי													ז	◇	סב:
הכא במאי עסקינן - כגון שהיה אשכול של ענבים מונח לפניו, גבי נדרים דכי מיתסר בהאי לא מיתסר באחרני - לא מצוי כפי ליה, גבי נזירות דכי מיתסר בהאי איתסר בכלהו - מצוי כפי ליה.	רב ששת:											!	◇	סב:	
וגבי נדרים, מי לא עסקינן דליכא אלא האי אשכול, דאי לא אכיל ליה חליש?												ז	◇	סב:	

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

נזיר-הכותים אין להם	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אלא אמר אביי:											
כגון שהיה חרצן מונח לפניו, גבי נדרים בהאי הוא דמיתסר - לא מצי כפי ליה, גבי נזיר דאיתסר נמי באחרוני - מצי כפי ליה.												
וגבי נדרים, מי לא עסקינן דליכא אלא האי חרצן, דאי לא אכיל ליה חליש?												
למה רבו צריך לכפותו לנזירות, ואין צריך לכפותו לנדרים, ואינו צריך לכפותו לשבועה מ"ט? דאמר קרא: (ויקרא ה) להרע או להיטיב, מה הטבה רשות אף הרעה רשות, יצא להרע לאחרים שאין הרשות בידו.	אלא אמר רבא:											
עבר מכנגד פניו - ר"מ אומר: לא ישתה	[רבי מאיר]											
ישתה.	רבי יוסי:											
לימא, בדשמואל קמיפלגי												
המפקיר עבדו - יצא לחירות, וא"צ גט שיחרור	דאמר שמואל:											
ר"מ אית ליה דשמואל	[רבי מאיר]											
רבי יוסי לית ליה דשמואל	[רבי יוסי]											
לא, דכולי עלמא אית להו דשמואל												
אלא מאן דאמר ישתה, סבר: סוף סוף מיהדר הדר ואתי גביה, לישתי חמרא כי היכי דלא ליכחוש ולמאן דאמר לא ישתה, סבר: ליהוי ליה צערא כי היכי דליהדר גביה.	[רבי יוסי]											
	[רבי מאיר]											
נזיר שגילה ונודע לו שהוא טמא, אם טומאה ידועה - סותר, ואם טומאת תהום - אינו סותר												
אם עד שלא גילה, בין כך ובין כך - סותר.												
כיצד? ירד לטבול במערה, ונמצא מת צף על פי המערה - טמא נמצא משוקע בקרקע המערה, ירד להקר - טהור, ליטהר מטומאת מת - טמא, שחזקת טמא טמא, וחזקת טהור טהור, שרגלים לדבר.												
מנא הני מילי?												
דאמר קרא: (במדבר ו) וכי ימות מת עליו בפתע פתאום, עליו - במחזורת לו.	רבי אליעזר:											
אמר קרא: (במדבר ט) כי יהיה טמא לנפש או בדרך רחוקה, כי דרך, מה דרך בגלוי אף כל בגלוי.	ריש לקיש:											
איזוהי טומאת התהום? כל שאינו מכירה אחד בסוף העולם, אבל מכירה אחד בסוף העולם - אין זו טומאת התהום	ואלא הדתנן:											
בשלמא למ"ד כי דרך - שפיר, אלא למאן דאמר במחזורת לו, כי מכירה אחד בסוף העולם מאי הוי?												
ותו, הא דתניא:												
המוצא מת מושכב לרחבה של דרך, בתרומה - טמא, בנזיר ובעשיית פסח - טהור	[תניא]											
מאי שנא?												
אלא, טומאת התהום גמרא גמירי לה.												
אם עד שלא גילה וכו'.												
מאן תנא?												
ר"א היא	רבי יוחנן:											
תגלחת מעכבת.	דאמר: [רבי אליעזר]											
נטמא בתוך מלאת ונודע לו לאחר מלאת, מהו? בתר ידיעה אזלינן וידיעה אחר מלאת היא, או לא? ולמאי - למיסתר?	בעי רמי בר חמא:											
אם עד שלא גילה, בין כך ובין כך - סותר	רבא, ת"ש:											
היכי דמי?												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	



נזיר-הכותים אין להם		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי דאיתידע ליה בתוך מלאת									!			
צריכא למימר?								?				
אלא לאו לאחר מלאת									!			◇
ש"מ.										!		
ועדיין תיבעי לך: כולו סותר או שבעה סותר?										^		◇
למאן?										^		
אילימא לרבנן										!		
פשיטא דכולו סותר										?		
ואי לר"א										!		
כל אחר מלאת - שבעה סותר										?		
ה"מ כי נטמא אחר מלאת, והאי לפני מלאת הוא, או דילמא שאני הכא, דידיעה אחר מלאת היא?	אמר לך: [רמי בר חמא]									^		◇
ומינה										!		
בין כך ובין כך - סותר	קתני:									!		◇
ולא קמיפלגי.										!		
המוצא מת מוטל לרחבה של דרך, לתרומה - טמא, ובניזיר ובעושה פסח - טהור.	ת"ר:											◇
בד"א - שאין לו מקום לעבור, אבל יש לו מקום לעבור, אף לתרומה - טהור.												◇
בד"א - שמצאו שלם, אבל משובר או מפורק, אפילו אין מקום לעבור - חיישינן שמא בין פרקין עבר												◇
ובקבר, אפילו משובר ומפורק - טמא, מפני שקבר מצרפו.												◇
בד"א - במהלך ברגליו, אבל טעון או רכוב - טמא, לפי שמהלך ברגליו - אפשר לו שלא יגע ושלא יסיט ושלא יאהיל, טעון או רכוב - אי אפשר שלא יגע ושלא יסיט ושלא יאהיל.												◇
בד"א - בטומאת התהום, אבל טומאה ידועה - שלשתן טמאים.												◇
ואיזו היא טומאת התהום?												◇
כל שאין מכירה אחד בסוף העולם, מכירה אחד בסוף העולם - אין זו טומאת התהום.												◇
היה טמון בתבן או בצורות - הרי זו טומאת התהום, בימים ובאפילה ובנקיטי הסלעים - אין זו טומאת התהום.												◇
ולא אמרו טומאת התהום - אלא למת בלבד.												◇
כיצד? ירד.												◇
צפה אינה מטמאה לענין שרץ												◇
ספק טומאה צפה, בין בכלים בין בקרקע - טהורה	דתניא: [ת"ק]											◇
בכלים - טמאה, בקרקע - טהורה.	רבי שמעון:											◇
מאי טעמא דת"ק?												^
כתיב: (ויקרא יא) בכל השרץ השרוץ, כל מקום שהוא שורץ, וכתיב על הארץ, הא כיצד? ודאי מגעו - טמא, ספק מגעו - טהור.	רב יצחק בר אבודימי:											◇
ורבי שמעון מ"ט?												^
כתיב: (ויקרא יא) אך מעין, וכתיב: יטמא (עד הערב), הא כיצד? צפה בכלים - טמא, בקרקע - טהור.	עולא:											◇